

D ů v o d y: Rozsudek byl doručen zástupci žalované strany dne 16. února 1933, posledním dnem k odvolání byl tedy 2. březen 1933. Odvolání podáno bylo zástupcem odvolatelky dne 3. března 1933. Odvolání má záznam z 3. března 1933 a připojena jest obálka, o níž poštovní úřad sdělil dne 4. března 1933, že podána byla na poštu dne 2. března 1933 do 21 hodin večer. Provedeným vyšetřením jest však zjištěno, že sice v uvedené obálce došlo odvolání, avšak jen v jednom vyhotovení, že se právní zástupce žalovaného dostavil dne 3. března 1933 ráno do podatelny a si celou zásilku vyzvedl i s obálkou a teprve dne 3. března 1933 odpoledne odvolání v obou vyhotoveních i s rubrikou donesl a osobně v podatelně odevzdal. Tímto vyzvednutím odvolání v podatelně dne 3. března 1933 byl účinek podání na poště dne 2. března 1933 zmařen, takže odvolání podané dne 3. března 1933 odpoledne jest opožděné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávněnost. Úředním šetřením prvního soudu bylo zjištěno, že zástupce odvolatelky podal v podatelně prvního soudu osobně odvolání dne 3. března 1933 odpoledne. Lhůta odvolací končila 2. března 1933 a bylo proto odvolání podané dne 3. března 1933 podáno opožděně, jak odvolací soud správně uznal. Zprávou poštovního úřadu ze dne 4. března 1933 jest sice zjištěno, že poštovní zásilka v obálce, jež je spisům připojena, byla podána na poštu dne 2. března 1933; úředním šetřením však bylo zjištěno, že tato poštovní zásilka, na niž se stěžovatelka odvolává, tvrdíc, že obsahovala jeden stejnopis odvolacího spisu, byla sice úředníkem podatelny dne 3. března 1933 otevířena, avšak vydána ihned zástupci stěžovatelčinu i s obálkou, aniž byla opatřena záznamem dne podání, aniž byla dále opatřena před tímto vrácením poznámkou, že a kdy byla dána na poštu. Tato poznámka nemohla ani býti učiněna, poněvadž ono podání nebylo před vrácením zástupci stěžovatelky odevzdáno úředníku vedoucímu rejstřík, jenž podle § 74 jedn. ř. měl podání opatřiti poznámkou o dnu podání na poštu vedle záznamu podacího. Vyzvednutím odvolání zástupcem odvolatelčíným v podatelně soudní ráno dne 3. března 1933, byl zmařen, jak správně uvedl odvolací soud, účinek podání na poštu ze dne 2. března 1933 a může proto včasnost odvolání býti posuzována jen podle data, pod kterým bylo odvolání podáno podatelně prvního soudu osobně zástupcem odvolatelčíným, což se stalo až 3. března 1933 odpoledne, tedy v době, kdy již čtrnáctidenní lhůta k podání odvolání byla prošlá.

Čís. 12800.

K pozůstalosti nenáleží povinnost dáti dceři věno a synovi vybavu. Lhostejno, že za života otcova byl uplatňován nárok na určení výpravy (věna), nebylo-li o něm za života otcova rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R I 617/33.)

Dne 19. prosince 1930 žádal Josef H. na soudě o určení přiměřeného vybavení proti svému otci Otakaru H-ovi. Otakar H. zemřel dne

12. ledna 1932 a k jeho pozůstalosti se přihlásil žadatel Josef H., pak Ladislav H., a pozůstalá vdova Anna H-ová, všichni ze zákona, a posléze Ústřední matice školská ze závěti. Usnesením ze dne 12. prosince 1932 zamítl s o u d p r v é s t o l i c e návrh Josefa H-a na určení přiměřeného vybavení. D ů v o d y: Josef H. se domáhá proti pozůstalosti jednak vybavení, jednak zákonného nebo povinného dílu. Tento nárok jest širší než nárok na vybavení, které se má včítati v povinný díl. Stal se tudíž pro změnu poměrů úmrtím otce Otakara H-a, jehož závazek k plnění vybavení jest jen osobní nárok Josefa H-a jako dědice nepominutelného, bezpředmětný a zanikl a nelze jej proto již uplatniti, poněvadž jest nárok ten nárokem z důvodů dědictví ztráven. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Výpravou, kterou podle ustanovení § 1231 obč. zák. mají rodiče dáti ženichu, svému synovi přiměřeně podle svého jmění, má být položen hmotný základ k náležitému zajištění nové domácnosti synovy a má sloužiti ku prvnimu zařízení celé jeho domácnosti. Nárok ten vzniká synovým sňatkem a spočívá v zákoně (srovn. rozh. čís. 9267 sb. n. s.). Žadatel uplatňoval svůj nárok již za živobytí svého otce, neboť podal žádost o určení výpravy již dne 19. prosince 1930, kdežto jeho otec zemřel dne 12. ledna 1932. Tímto uplatňováním již za života otcova přestal býti závazek otce Otakara H-a osobní povinností otcovou a stal se závazkem obligacním a proto nezanikl smrtí otcovou, nýbrž přešel podle § 531 obč. zák. na pozůstalost Otakara H-a. Nelze souhlasiti ani s názorem, že se nárok na výpravu stal úmrtím otce bezpředmětným. Řízení pozůstalostní po Otakaru H-ovi jest nyní, jak z pozůstalostních spisů vyplývá, v tom údobí, že pozůstalostní soud přijal jednak podmíněně s dobrodiním inventáře podané přihlášky dědiců ze zákona Josefa H-a, jeho bratra Ladislava H-a a pozůstalé vdovy Anny H-ové, jednak přihlášku universálního dědice Ústřední Matice školské v Praze ze závěti a nepoukázal dosud žádnou ze stran na pořad práva ke sporu o platnosti závěti. Není tedy v nynějším období pozůstalostního řízení jisto, zda stěžovatel bude dědicem pozůstalosti, či bude-li jen uplatňovati nárok na povinný díl, a poněvadž se neví, jaký nárok bude moci proti pozůstalosti uplatňovati, není možno tvrditi, že jest již nárok ten ztráven a že se stal bezpředmětným. Prvý soud vzhledem k tomuto svému právnímu odmítavému názoru se nezabýval ani tím, jsou-li tu další podmínky nároku na výpravu (§§ 1219, 1222, 1223 obč. zák.), ani nekonal šetření ohledně výše její a proto nemohl rekursní soud v těchto směrech rozhodnutí jeho přezkoumati, a bylo nutno jako neúplné je zrušiti a věc vrátiti prvému soudu k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

• N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu ze dne 12. prosince 1932.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s právním názorem rekursního soudu, podle něhož tím, že navrhovatel uplatňoval již za života otcova nárok na určení výpravy, přestal býti závazek jeho otce Otakara H-a pouhou osobní po-

vinností otcovou a stal se závazkem obligačním a proto nezanikl smrtí otcovou, nýbrž přešel podle § 531 obč. zák. na otcovu pozůstalost. Tento názor není podepřen žádným zákonným ustanovením. Podle § 531 obč. zák. jest pozůstalost souhrnem práv a závazků zemřelého, pokud se nezakládají na poměrech ryze osobních. Úmrtím osoby zánikají poměry rodinné a k pozůstalosti tudíž nenáleží; proto nenáleží k pozůstalosti povinnost dáti dceři věno (§ 1220) a synovi výbavu (§ 1231 obč. zák.) (Viz Dr. Krčmář Právo dědické 1928 str. 5, Ehrenzweig II. str. 219 a pozn. 30 Krasnopolski IV. Familienrecht str. 159 (Dotierungsverpflichtung und Dotierungsanspruch sind höchstpersönlicher Natur), Klang str. 580). Povinnost dáti synovi přiměřenou výbavu, stanovená v § 1231 obč. zák., jest povinností založenou v právu rodinném, není závazkem ryze obligačním a závazkem takovým se nestala ani tím, že navrhovatel již za života otcova svůj nárok na určení výpravy uplatňoval. Tato okolnost je nerozhodná, ano o nároku nebylo za života otcova rozhodnuto, neboť není zákonného předpisu, že podáním návrhu by se bylo něco změnilo na povaze nároku toho.

Čís. 12801.

Pozemková reforma.

Vázne-li na nemovitosti zákaz zcizení z jiného důvodu než z důvodu poskytnutého úvěru nebo vázne-li zákaz zcizení kromě z důvodu poskytnutého úvěru i z jiného důvodu, jest i ku převodu rolnického nedílu s rodičů na děti třeba schválení Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 14. září 1933, R I 664/33.)

Rolnický nedíl byl knihovně připsán manželům Martinu a Rozalii H-ovým, jichž vlastnictví bylo obmezeno zákazem zcizení, zavazení a propachtování bez souhlasu Státního pozemkového úřadu. Žádosti, by vlastnické právo bylo převedeno s Martina a Rozalie H-ových na jejich syna Martina H-a mladšího, k n i h o v n í s o u d vyhověl, r e k u r s n í s o u d knihovní žádost zamítl. D ů v o d y: Rekursní soud zjišťuje z rozhodnutí o přidělu Státního pozemkového úřadu v Praze ze dne 6. dubna 1929, na jehož základě bylo vloženo právo vlastnické k pozemkům pro Martina H-a na polovici a pro Rozalii H-ovou na polovici, a z knihovního výpisu, že jsou nemovitosti přiděleny ze státního zabraného majetku velkostatku K. a přidělci smí přidělené nemovitosti zciziti jen se souhlasem Státního pozemkového úřadu za podmínek, uvedených v § 37 zák. ze dne 30. ledna 1920, čís. 81 sb. z. a n. Obmezení to jest též poznamenáno v knize pozemkové. Bylo tedy třeba, by postupní smlouva ze dne 11. června 1931, na jejímž základě se povolení vkladu práva vlastnického navrhuje, byla schválena Státním pozemkovým úřadem. Toto schválení smlouva však nemá a navrhovaný vklad práva vlastnického pro Martina H-a ml. neměl býti proto povolen. Právě den před napadeným usnesením nabyl platnosti zákon ze dne 27. května 1931, čís. 93 sb. z. a n., kterým změněny a doplněny předpisy o právním